

A black and white portrait of Ruud Stokvis, an older man with short, wavy hair, wearing a suit and tie. He is smiling slightly and looking towards the camera. The background is a textured, possibly brick wall.

Nereus Magazine

Het Willy Bloemendal Coachfonds
Roeiers over Professionalisering
Besturen over Professionalisering
Ruud Stokvis

Heineken is sponsor van het Nereus Evenement ‘De Heineken Roeivierkamp’

Ernst & Young is vanaf januari 2003 de sponsor van de ouderejaars zware sectie.

AKZO Nobel is bootsponsor van de A.S.R. Nereus

Foto omslag: Willy Bloemendal

Redactioneel

David Heineman

Geacht oud-lid, waarde lezer,

Het afgelopen jaar is een woelig jaar geweest voor Nereus. Enerzijds vele prominenten die zijn overleden, anderzijds enorm veel successen op het water: wat emoties betreft is de Nereïd weinig bespaard gebleven. Het overlijden van erevoorzitter Bloemendal was een gevoelige tik, evenals het overlijden van de jonge coach Hajo van Wimersma Greidanus. Beiden hebben veel betekend voor Nereus, vooral op het gebied van coaching.

Met de oprichting van het Willy Bloemendal Coachfonds, zoals het nieuwe coachfonds zal gaan heten, hoopt Nereus zijn koppositie op de Nederlandse en internationale roeiwateren te verstevigen. De noodzaak van het fonds zal blijken uit een deel van de artikelen die in dit Magazine staan. Ga er rustig voor zitten, laat u verleiden door deze stukken en zorg voor het voortbestaan van de coachcultuur die Nereus rijk is, zodat er nog vele generaties roeiers en coaches hun overwinningen op de Amsteldijk zullen vieren.

Ioe Hikemelaya!

Inhoud

Redactioneel	1
In memoriam Willy Bloemendal	2
Professionalisering gezien vanuit het bestuur	4
Professionalisering gezien vanuit roeisters	6
De coach heeft geen gezag meer	8
Simon over Stokvis	10
Amsteldijk in het kort	11
Van de Praeses	12
Wedstrijdseizoen 2003	14
Wedstrijdkalender 2004	17
In memoriam Hajo van Wimersma Greidanus	18
In memoriam Ina Bom-Docters van Leeuwen	18
In memoriam Erick van Slooten	19
In memoriam Hein Verhoeff	19
In memoriam Sven Glazenburg	19
Nieuws van Oud-Nereus	20
Gebouwlustrum: 50 jaar Amsteldijk 130a	21

In memoriam Willy Bloemendal

Jaap Ellerbroek

Onderstaande toespraak werd door de voorzitter van Oud-Nereus, Jaap Ellerbroek, gehouden bij de crematie van onze ere-voorzitter, Willy Bloemendal, die op 3 augustus op 87-jarige leeftijd overleed.

Vandaag gaan mijn gedachten uit naar die gedenkwaardige dag op 24 september 1994, toen we het feit vierden dat Willy 25 jaar ere-voorzitter van Nereus was.

Maar dat was maar een aanleiding, want eigenlijk ging het erom, dat Willy zo’n 60 jaar als roeier, bestuurder en vooral als coach zijn energie aan zijn geliefde Nereus had geschonken.

Omdat we allemaal wisten dat bij het verstrijken van de jaren die betrokkenheid natuurlijk minder zou worden, vonden we dat we daar maar eens een mooi feest voor moesten bouwen.

En dat werd het.

‘s Middags op het botenhuis pret-roeien, borrelen en bijpraten, en toen ’s avonds in een bomvolle sociëteit NIA een prachtig diner met gloedvolle toespraken, veel humor, ik herinner me nog de Kloosterman-vier, die met veel overtuiging en oerals een lied voor Willy ten gehore bracht.

Willy genoot intens, maar dan wel op zijn eigen karakteristieke manier. Aan de ene kant was hij ontzettend blij met de aanwezigheid van al die oude en jonge vrienden en vriendinnen, trots op wat hij met ze had bereikt, en wat er van ze was geworden. Aan de andere kant was hij ook een beetje gegeneerd door al die aandacht en met zijn prominente plaats aan de hoofdtafel, want het liefst was hij lekker bij zijn ploegen aan tafel gekropen, of had wat rondgewandeld. Bovendien

vond Willy het maar moeilijk om toegesproken te worden, hij sprak immers liever zelf anderen toe.

Zijn slottoespraak aan het diner was dus min of meer de laatste keer dat hij zo publiekelijk binnen Nereus optrad en hoewel de stem natuurlijk iets aan kracht had ingeboet, luisterde iedereen weer ademloos en ontroerd naar de begenadigd spreker, die Willy nu eenmaal was.

Tallose malen had hij Nereïden op Varsitydiners of in-trainingsfeesten zo toegesproken en altijd slaagde hij erin om op onvergetelijke wijze het vuur van de motivatie, van het vertrouwen in eigen kunnen, over te brengen naar de roeiers en roeisters die aan de vooravond van hun wedstrijd of het seizoen stonden.

Het is onmogelijk om hier in een kort tijdsbestek alle ploegen en generaties de revue te laten passeren, die Willy gedurende zijn lange coachperiode onder zijn hoede heeft gehad.

Waarschijnlijk hebben al deze Nereïden verschillende herinneringen aan hem, want een mens blijft nu eenmaal niet helemaal dezelfde in zo’n 40 jaar, ook Willy niet. En toch heb ik het gevoel dat Willy in essentie maar heel weinig is veranderd. Ik vond hem al wat ouwelijk en heel serieus toen ik in 1956, Willy was 41 jaar, als jonge student binnenstapte op Nereus, en ik vond hem jeugdig en vitaal toen ik hem zo’n 25 jaar later, weer eens langs de Amstel tegenkwam.

In de auto, hoofd scheef, via de toeter voortdurend in stemcontact

met de ploeg.

Je kon zeggen dat Willy’s ploegen soms een mooie weerspiegeling van zijn karakter waren. Het roeien was fel, fanatiek, niet altijd even elegant, en nooit versagend, met de ijzeren mentaliteit van winnaars. Soms wisselvallig, net als de coach, die immers bij winst en verlies ook ‘Himmelhoch-jauchzend’ en vooral ‘Zum Tode betrübt’ kon zijn. Want als het niet lekker liep, trok Willy zich dat buitensporig aan als een persoonlijke zaak, en hij zocht dan met verhevigde energie soms tot vermoeiens toe naar een oplossing van het mysterie van het vormverlies van de ploeg, daar waar een ander misschien wel eens het motto van ‘komt tijd komt raad’ zou hebben gevolgd.

Zijn gevoel voor verantwoordelijkheid ging verder dan alleen de ploegen die hij onder zijn hoede had, en betrof

Willy Bloemendal

Voor de zeer grote belangstelling van jong en oud Nereus bij de crematie van mijn echtgenoot en uw ere-voorzitter Willy Bloemendal, begeleid door de schitterende rood/witte bloemengroet en het daverende Nereus-lied, dank ik allen, die ook maar enigszins bij Nereus en oud-Nereus betrokken zijn, bijzonder hartelijk. Nereus betekende voor Willy tijdens zijn leven zeer veel.

Ik hoop dat Willy’s goede voorbeeld, zoals door velen genoemd, u blijvend zal inspireren. Ik wens u allen veel roeisucces in de toekomst.

Riet Bloemendal-Kramer

Een onvoorstelbaar goede coach	
1934	Aankomst op Nereus
1934-1942	Roeier op Nereus, wint 15 blikken
1938-1942	Coach
1945-1975	Onafgebroken Coach
1945	Neemt het (informele) hoofdcoachschap over van Dr. Meurer (de Pruis)
1953	Eerste Varsity overwinning
1958	Tweede Varsity overwinning
1963-1966	Tijdperk van de Bloemendal babes, waaronder Ruud Stokvis
1965	Derde Varsity overwinning
1966	Brons op WK in Bled met 4- (Stokvis, Niehe, Luijnenburg, Kloosterman)
1966	Vierde Varsity overwinning
1968	Deelname OS in Mexico met Stokvis en Luijnenburg
1969	Wordt benoemd tot erevoorzitter
1972	Brons op OS in München met Stokvis en Luijnenburg.
1975	Hoogleraar in Delft

de vereniging in de breedste zin. Zo was hij jarenlang de spil van de FAC, het financiële geweten van Nereus, de laatste vergadering die hij bijwoonde was nog maar 3 jaar geleden. Ook daar was hij de scherpe, oplettende coach van jonge bestuurders, die traditiegetrouw bij Nereus slechts één jaar op het pluche zitten, en dus best wat steun kunnen gebruiken. Tot in de laatste jaren ontving hij bestuurders thuis, stuurde hij felicitatiebriefjes aan Varsitywinnaars, en volgde hij het wel en wee van Nereus zo goed en zo kwaad als het nog ging.

Toch was hij lang niet altijd de edelmoedige, zichzelf wegcijferende pater familias.

Willy kon soms ongemakkelijk zijn, fel het debat zoeken als hij vond dat Nereus, zijn ploeg of gewoon zijn mening tekort werd gedaan en hij kon dan lekker doordrammen, niet altijd tot genoegen van de opponent. Dat leidde dus wel eens tot stevige verbale duels, maar nooit tot echte ruzie, want wie van Nereus hield,

hield van Willy, en Willy hield van mensen, die van Nereus hielden. En het ging altijd over de zaak, want hij was zeer integer, wanneer het om personen ging.

In een tijd waarin alles soms zo vluchtig dreigt te worden, zal hij als een monument in onze herinnering blijven. Een toonbeeld van loyaliteit, integriteit, van onbaatzuchtige

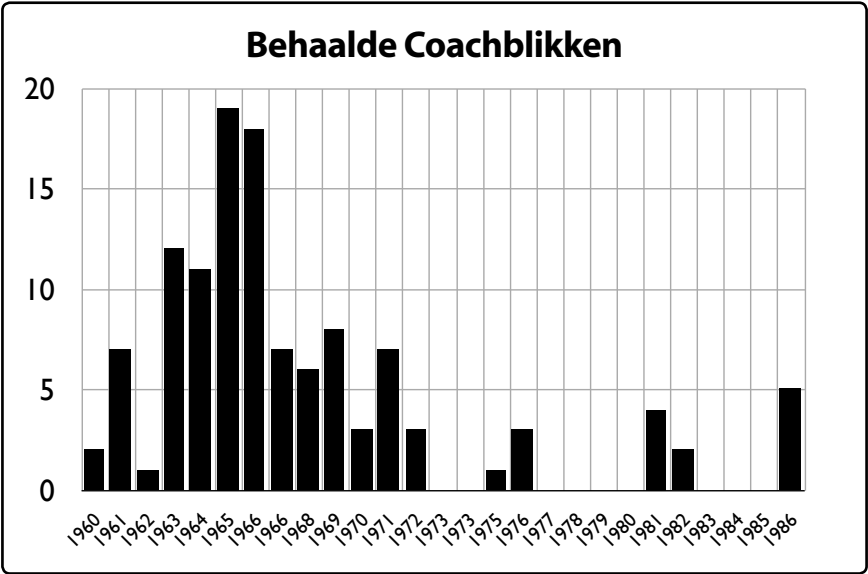
verbondenheid met Nereus, van trouw aan vriendschap. Graag wil ik toch op deze plaats twee Nereïden met name noemen, waarvan ik zeker ben dat zij een speciale plaats hebben ingenomen in Willy’s hart en dat zijn Jaap en Marjo Reesink. Zij waren gedurende de laatste moeilijke jaren de steun en toeverlaat van Willy en Riet, en we zijn hen daarvoor veel respect en veel dank verschuldigd.

Wij wensen zijn lieve vrouw Riet alle kracht voor de komende periode om het grote verlies te verwerken.

Willy, de laatste haal is gemaakt, de finish is gepasseerd, je hebt een prachtige race gevaren, en we zijn dankbaar dat wij, Nereïden, soms een stukje mochten meevaren.

Dank voor alles, we zullen zuinig op jouw Nereus blijven.

Rust in vrede, Ioe Hikemelaya

Professionalisering gezien vanuit het bestuur

Irene Wolfs

De heer Veenemans neemt als laatste plaats, waarna hij een jasje krijgt aangeboden. Sinds zijn vertrek naar Wageningen is hij dit soort kledingstukken niet meer gewend en zodoende bedankt hij vriendelijk. De ober in kwestie laat merken dat het zeer gewaardeerd wordt als het jasje hier toch gedragen wordt vanavond aan deze tafel, de plek met het mooiste uitzicht van Amsterdam. Tegen zoveel assertiviteit kan Christiaan niet op, gelukkig past het. Welkom in Excelsior, waar een gesprek tussen drie oud praesides plaatsvindt over een dusdanig belangrijk thema voor de ASR Nereus dat het de rekening zal rechtvaardigen; het coachfonds. Martijn Arlman, (1991-92), Christiaan Veenemans (1994-95) en Irene Wolfs (2001-02) overdenken gedrieën het verleden, het heden en de toekomst.

Aan het opstarten van een coachfonds, de fase waar we ons nu in bevinden, gaat een flinke periode vooraf waarin jaarlijks geprofessionaliseerd wordt. ‘Professionalisering’, inmiddels bijna een geveugeld woord op de ASR, bestaat al een tijdje in de roeisport, hoewel niet exact te achterhalen valt in welk jaar het precies zijn intrede deed aan de Amsteldijk. ‘Op het moment dat ik de hamer in handen kreeg, was de staat van de vloot weinig florissant’, vertelt Arlman. ‘Goed materiaal is naast goede coaching en medische begeleiding in mijn ogen één van de belangrijkste randvoorwaarden om te kunnen presteren. Goede ervaren coaches en beginnende coaches waren op dat moment voorhanden, onder andere door de voorbeeldwerking van de succesvolle Lätta acht. Mijn bestuur heeft een begin gemaakt met de uitvoering van het herziene botenplan en stevig geïnvesteerd in de wedstrijdvloot. Inmiddels heeft de ASR de grootste en beste vloot van Nederland en is in ieder geval aan een belangrijke voorwaarde om goed te kunnen presteren voldaan. Het waarborgen en zorgen voor continuïteit in de coaching en begeleiding van roeiers op Nereus is de afgelopen jaren prominenter in beeld gekomen, zeker onder invloed van de toegenomen professionalisering van het coachkader van de Roeibond.

Voor Veenemans was de opbouw

van de vloot op orde, in zijn jaar werd een wijziging aangebracht in de coachstructuur op Nereus. Geïnspireerd door Kágan Türkcan en Wim Keizer werd het coördinatorenstelsel ingevoerd. Dit stelsel was bedoeld als tussenfase met als einddoel een betaalde hoofdcoach. Een belangrijke reden destijds om te streven naar een duidelijkere structuur, zo vertelt Veenemans, was de steeds dominantere rol van de roeibond ten aanzien van verenigingen in het algemeen en van Nereus, als hofleverancier aan de nationale équipe, in het bijzonder. Het aantrekken van meerdere, goede bondscoaches leidde soms tot wat anarchistische taferelen. Zo is het herhaaldelijk voorgekomen dat materiaalcommissaris Grijmans op de bosbaan de Nereus vloot voorbij zag trekken zonder Nereiden aan boord en wedstrijdcommissaris Reijneveld van roeiers moest vernemen dat ze in bondsploegen gingen roeien terwijl hun eigen coaches nog van niets wisten. Dit waren natuurlijk uitwassen die ook de Roeibond niet nastreefde maar enig tegenwicht was wel gewenst. ‘Ik herinner me dat er hier en daar de nodige kritiek en verontwaardiging werd geuit aan het adres van de Roeibond (en deed daar zelf natuurlijk in bescheiden mate aan mee) maar feit was dat de roeibond

onze roeiers op het gebied van kennis gewoon meer te bieden had dan Nereus zelf. Een van de peilers van dat hele KNRB-topsportbeleid was de enorme investering in kennis!’

De aanstelling van Mark Emke op Nereus, twee jaar later, is het bewijs dat er actief gewerkt werd aan continuïteit op het gebied van kennis binnen Nereus. Helaas gaf Mark na een jaar aan het om privé redenen niet te kunnen voortzetten. Een opvolger vinden van hetzelfde kaliber bleek niet eenvoudig en met het magere beschikbare budget zelfs onmogelijk.

Met de bezigheden van Irene in haar bestuursjaar zijn we zo goed als in het heden beland; ‘In mijn jaar zijn voor het eerst twee coördinatoren betaald voor de werkzaamheden op de ASR. We hanteerden toen reeds het coördinatorenstelsel waarbij het principe is dat een persoon per sectie (licht/zwaar/dames) die sectie aanstuurt, de voortgang waarborgt en de coaches coacht. Het werd al voordat ik aantrad duidelijk dat de personen die op dat moment coördinator waren, ook elders zeer gewild waren, er waren naar beide personen reële aanbiedingen gedaan door andere roeiverenigingen. Los daarvan waren we het erover eens dat het stelsel van het aansturen per sectie goed werkte, iets waar we graag continuïteit in wilde brengen;

Martijn Arlman

het stelsel werpt pas zijn vruchten af na een paar jaar. Bovendien is de roeisport waarschijnlijk de enige waar nog alles op basis van vrijwilligheid gaat. Dat moeten we koesteren, maar het mag niet ten koste gaan van wat je wil bereiken; de beste zijn en blijven. We hebben toen een functieomschrijving opgesteld en afspraken over betaling gemaakt.’

Arlman beaamt dat continuïteit een groot goed is. ‘In mijn tijd had je uitstekende coaches zoals Wim Keizer, Hajo Wimersma Greidanus, Peter Berger, Jan Willem Pennink, Jan Klerks, Frank Oudt, Eric Wesdorp, Ernst Veenemans, Josy Verdonkschot, Ruud Stokvis, Buddy Bienfait, Rogier van Schalkwijk, Erik Helffrich, Rob ter Doest, Steven Arnold en Gerrit Blom. Zulke mensen zijn goud waard, maar komen en gaan. Als je Nereus over een langere periode bekijkt zijn er duidelijke golven van succes, welke telkens toe te schrijven zijn aan de aanwezigheid van bepaalde ter zake zeer deskundige coaches. Het goede van het betalen van mensen is dat je ze specifiek kan aantrekken en behouden. Je bent dan niet meer overgeleverd aan het ‘toeval’ dat er personen ontstaan en de zaken eens even goed gaan organiseren op Nereus, je kunt daar op sturen en daarmee de juiste voorwaarden voor succesvolle prestaties scheppen’.

Veenemans is het helemaal eens met het principe van betaling, zolang er een visie achter zit. ‘In mijn ogen moet je bereid zijn te betalen voor de kennis die je niet zelf in huis hebt of heel moeilijk in huis te houden is. Dit is meestal de kennis die nodig is om roeiers in korte tijd de stap van sub-top naar de top te kunnen laten maken.’ Het aanstellen van één topcoach lijkt Veenemans het meest optimaal. ‘Maar dat kan pas als er voldoende draagvlak voor is. Allereerst moet het duidelijk zijn

Irene Wolfs

welke ambities Nereus heeft en in hoeverre ze deze ook werkelijk kan waarmaken.’ Ook Arlman pleit in eerste instantie voor het aanstellen van één topcoach als betaalde persoon: ‘We moeten begeleiding van toproeiers en topploegen op de ASR voor ogen houden om de continuïteit van het wedstrijdroeien op de vereniging te waarborgen.’

Wolfs denkt hier iets anders over: ‘Met topniveau ben ik het helemaal eens, maar één coach kan in mijn ogen niet een hele vereniging bestieren; om controle te krijgen over alle ploegen die er varen zul je er dicht bij moeten staan, wat betekent dat er veel aandacht per ploeg besteed zal moeten worden. Ik vrees dat die aandacht niet te verdelen is over het aantal ploegen dat Nereus heeft. Daarnaast werkt het coördinatorenstelsel zoals dat nu is ingezet, uitstekend. De coördinator coacht de coaches, waar nodig de ploegen, verdeelt de roeiers over de boten en houdt controle over de trainingsschema’s. De coördinator is verantwoordelijk voor de voortgang van de roeiers in de sectie. Het is wel zaak dat het bestuur vinger aan de pols houdt voor wat betreft het functioneren van de coördinator. Bestuur en coördinator moeten het hele jaar continu in gesprek blijven. Wenselijk is dat er een vast persoon (een senior) wordt aangesteld die elk jaar weer met de praeses en de coördinator/coach het jaar evalueert en een functioneringsgesprek houdt. We hebben het per slot van rekening over een werkgevers-werknemerssituatie en ook dat moet professioneel benaderd worden.’

Waar we het over eens zijn is dat er betaald moet gaan worden voor deskundige begeleiding op Nereus. Als Nereus voorop wil blijven lopen is het belangrijk dat ze vooruit blijft denken. Het voorzien in goede randvoorwaarden voor de roeiers

is de belangrijkste taak van Nereus. Zoals al eerder gezegd, de vloot is uitstekend, daarnaast wordt er medisch begeleid en we hebben sinds twee jaar een eigen krachthonk. Maar op het vlak van coaching hebben we met duidelijke ‘goede tijden, onzekere tijden en wel eens slechte tijden’ te maken; daar kunnen we verbeteren. Het waarborgen van deskundige begeleiding door deze betaald aan te trekken en te behouden zal een dusdanige stap in kwaliteit en continuïteit betekenen, dat de koppositie nationaal behouden zal blijven en de positie internationaal versterkt zal worden. Bovendien zal steeds meer talent heel bewust voor Nereus kiezen, een ontwikkeling die nu al duidelijk gaande is.

Rest nog de vraag waarom het fonds zo van belang is: Momenteel is Nereus afhankelijk van donaties van sponsors, of dient zij blijvend de lopende rekening aan te spreken om personen te kunnen betalen. Dit geeft een weinig stabiel uitgangspunt, namelijk dat een contractsverlenging afhankelijk wordt gesteld van een handtekening van een sponsor, of het beschikbare bedrag beperkt is vanwege de capaciteit van de lopende rekening, met name naast andere benodigde investeringen in een jaar. Een goed gevuld Coachfonds geeft de mogelijkheid zekerheid te kunnen bieden naar de betrokken personen, hetgeen zekerheid oplevert voor Nereus.

Tot slot zou nog de vraag gesteld kunnen worden waarom u in het Coachfonds zou moeten doneren. Daarop is eigenlijk maar één tegenvraag mogelijk; het gaat om de toekomst van Nereus, waar u zelf een onvergetelijke tijd heeft meegemaakt; hoe bordeauxrood bent u?

De avond werd besloten met een toast op een goed gevuld en door allen gedragen Coachfonds «

Professionalisering gezien vanuit roeisters

Rosa Boeschoten

Rondom de tafel zitten drie generaties roeisters; Anita Meiland en Christine Vink, die naast een verdienstelijke roeicarrière beiden een jaar van intensief coachen op hun naam hebben staan. In '97 coachte Anita Christine, zes jaar later neemt ook Christine de coachpositie in om met veel succes de eerstejaars dames ploeg van het afgelopen jaar te coachen; Rosa Boeschoten, ondergetekende, sluit als een van deze eerstejaars als derde generatie de cirkel. Aanleiding voor deze samenkost zijn plannen voor het instellen van een coachfonds. Het accent van dit gesprek ligt dan ook vanzelfsprekend op het onderwerp coachen, voornamelijk vanuit de eigen roei-ervaring.

Al in haar jeugd jaren roeide Anita Meiland bij Het Spaarne. Hier nam zij deel aan drie jeugd WK's om vervolgens in '86 lid van Nereus te worden. Dit resulteerde o.a. in goud op de Match van '87 in de dubbelvier, vijf WK's met als hoogtepunt brons in Tampere in de dubbelvier en tweemaal de Olympische Spelen waaronder een vierde plaats in de dubbelvier in Barcelona. In '96 hield zij het wat roeien betreft voor gezien, maar coachte zij samen met Ruud Stokvis het jaar daarop de overgangsroeisters van de ASR. Onder hen bevond zich Christine Vink. Zij maakte met 'Dames '94' haar entree op Nereus. In haar derde jaar belandde zij in de B-groep van 'de bond' wat resulteerde in een WK uitzending in de vierzonder. Het jaar erop was minder succesvol, mede door de Duitse bondscoach Andreas Leichtfuss. Tot grote opluchting kwam zij het jaar erna onder de hoede van Anita en Ruud. Vervolgens behaalde zij een derde plaats op de WK '98 in de vierzonder, miste zij een plek in de zilveren damesacht van Sydney en met een derde plaats in de vierzonder op de WK in Luzern in de zomer van 2001 sloot zij haar actieve roei-jaren af. In 2003 pakt ze de draad weer op, maar dan als coach van de eerstejaars dames.

Beide dames maakten na het roeien vrij snel de overstap naar het coachen. Anita: 'Je maakt zoveel fouten in de jaren dat je roeit. Het zou zonde zijn niets met die fouten te doen. Uiteindelijk leer je daarvan toch het meest, hoewel je daar vaak pas achter komt als je met roeien gestopt bent. Als roeier is het moeilijk afstand te nemen van iets waar je midden inzit. Als coach is dit overzicht bewaren dan ook een van je taken. Als ik nu terug kijk heb ik dat wel eens gemist. Samen met Ruud ben ik dan ook gaan brainstormen over de meest geschikte wijze om de overgangsroeiers te tillen naar het niveau van goede senioren A roeiers (cq internationale toppers). Er zijn er genoeg die in training gaan maar deze groep is te vaak te veel los zand. De kunst was hiervan op sub-niveau een trainingsgroep te creëren en hun de mogelijkheid te verschaffen om in rust te leren roeien, voornamelijk lol in het roeien te houden en zo door te stomen naar de top. Wij geloofden in het Piramide-model. Een brede groep behouden waar zich uiteindelijk vanzelf de piramide uit vormt. Dankzij de steun van de restpiramide komt die ene roei(st)er dan ook boven drijven. Dit lijkt me ook wel de kracht van Nereus.

Waar Ruud en ik ons verder op concentreerden was de individuele aanpak. Ook al train je met een groep, iedereen is nou eenmaal anders en heeft een individuele benadering nodig. Dat is iets wat ik zelf ook wel meer had willen ervaren.'

Dit laatste was ook precies datgene wat Christine had ontbroken in het jaar voordat ze door Anita en Ruud Stokvis gecoached werd. Een jaar vol spanningen, selecties en

Christine Vink

Anita Meiland

een bondscoach waar het niet mee klikte. 'Als je na je eerste (twee) jaar niet meer je oude ploegje hebt, is het als boordroeier lastig. Ik had niet echt een maatje en ging van de ene (bonds)selectie naar de andere waardoor ik soms best eenzaam was. Dan miste ik iemand van Nereus die er onvoorwaardelijk voor me was. Het is fijn op Nereus coaches en roeisters te hebben die een klankbord voor je kunnen zijn. Uiteindelijk gaat het toch om het roeien en het plezier hierin, met bijzondere wedstrijden als bijvoorbeeld Boston (en Henley voor de mannen) en niet almaar selectie.' Dit idee is dan ook wat Christine in haar coachjaar getracht heeft over te brengen. 'Het roeien is uiteindelijk je hobby, al loopt het soms uit de hand. Het moet leuk zijn en blijven en dat moet je overbrengen. Net als het leuke van lid zijn van een vereniging als Nereus. Je komt niet alleen roeien en gaat dan weer weg. Het zijn de prestaties van de vorige generaties en de tradities die Nereus maken. Het besef dat je hier aan kan bijdragen. Dat datgene wat je leuk vindt tevens is wat bij Nereus hoort en het maakt; dat is heel bijzonder.'

Inmiddels lijkt zich weer een Piramide-model op Nereus te hebben gevormd. Onder meer dankzij de inzet van oud-wedstrijdroei(st)ers bij het coachen van het aankomend talent. Nereus weet als een van de weinige verenigingen 'oude rotten' aan zich te binden. Voornamelijk bij Amsterdamse verenigingen blijven veel mensen/studenten hangen. Deze mensen zijn uitermate waardevol voor de vereniging en moeten dan ook behouden blijven. Nereus is momenteel voornamelijk afhankelijk van vrijwillige inzet. Een coach als bron van kennis en ervaring is in

feite onmisbaar. Op de vraag of de oprichting van een coachfonds aan het behoud en de stimulatie hiervan zou bijdragen knikken de dames dan ook enthousiast van 'ja!'. Beiden vinden dat ondanks de moeilijkheden en vraagtekens rondom de bestedingsdoeleinden het coachfonds er absoluut moet komen. 'Het is natuurlijk afhankelijk van het bedrag wat je ermee doet. Waarschijnlijk is het nu misschien niet de gunstigste tijd om geld in te zamelen. Je zou dan ook om te beginnen de gemaakte onkosten van de huidige coaches kunnen dekken. Waarschijnlijk kristalliseert de besteding van het geld dan vanzelf verder uit. Onder onkosten verstaan we bijvoorbeeld de gemaakte kosten bij trainingsweekenden, maar ook kleinigheden als batterijen voor de coachtoeter. Een aanwezige geldpot zou bijdragen aan meer continuïteit. Niets is immers méér demotiverend voor coach en roeier dan wanneer voorgenomen plannen wegens geldgebrek niet kunnen worden uitgevoerd. Verder voorkom je dat degenen die nog studeren noodgedwongen moeten stoppen met het coachen.' Christine: 'Meer ruimte en geld voor coördinatie zou het coachen ten goede kunnen komen. Bijvoorbeeld doordat de coördinator in de gaten houdt of er voldoende ervaren coaches zijn voor de verschillende groepen binnen de sectie en zorgt voor de begeleiding van beginnende coaches. Verder kan hij/zij meefietsen met trainingen, helpen met het opstellen van schema's en zorgen voor begeleiding van de bondsroeiers in de betreffende sectie. Het ideale plaatje lijkt om bij elke sectie een betaalde hoofdcoach te hebben en van de mensen daaronder

de onkosten te vergoeden. Anita vult aan dat 'het duidelijk moet zijn wie meer doet en waarom meer. Goede coördinatie is cruciaal voor goed coachen. Je zou iemand moeten hebben die de basis checkt van de bezetting van de coaching. Een soort achterwacht. Uiteindelijk moet je uitgaan van een principe dat je mensen wilt betalen om het coachen ten goede te komen. Omdat dat (betaling, red.) in deze tijd nodig is om de kwaliteit vast te houden.'

Waar het coachfonds precies aan besteedt moet worden blijft een lastig punt. Vast staat dat een coachfonds met open armen ontvangen wordt en naar verwachting de besteding vanzelf in orde komt wanneer het er eenmaal is. Want de stelling dat 'een coach niet nodig is' wordt fanatiek verworpen. Je bent in zekere zin zelfs afhankelijk van de kennis en technische inzichten van je coach. Je kunt veel zelf, maar je hebt altijd wel iemand nodig die je een spiegel voor houdt. Je wilt bevestiging of je op de goede weg zit en zo niet dan heb je iemand nodig die je uit de negatieve spiraal helpt. Iemand die er onvoorwaardelijk voor je is en je als individu binnen een groep behandelt. Iemand die duidelijkheid schept in waar je mee bezig bent, communiceert wanneer het nodig is, je enthousiast houdt en je welzijn buiten het roeien in de gaten houdt. Je taak als coach is een roeier opleiden tot zijn eigen coach. Nereus speelt hierbij een cruciale rol door nu bijvoorbeeld een coachfonds te initiëren. Zo blijft Nereus als een soort Oppercoach bouwen aan nog vele generaties roeiers en coaches in de toekomst. Als jongste generatie kan ik wel stellen dat ik in goede handen ben «

De coach heeft geen gezag meer

Bastiaan Sorgdrager

Daags na het wereldkampioenschap roeien bespreek ik met Ruud Stokvis de verrichtingen van de Nederlandse roeiploegen. Ruud spreekt zijn bewondering uit voor de prestaties van de lichte vierzoner, met aan boord de Nereïden Ivo Snijders en Gerard van der Linden. Zelf coachte hij het afgelopen jaar een concurrerende lichte vier met Sjoerd Verhallen.

Met een blik op het grote lichte roeiers potentieel op Nereus pleitte Ruud het afgelopen jaar herhaaldelijk voor het vormen van een lichte Nereus vier. Hij is een groot voorstander van het vormen van verenigingsploegen.

‘Het is niet zo dat dat nu de beste ploegen zijn, maar je moet er als vereniging naar blijven streven. Het bestuur moet de roeiers blijven bewegen plaats te nemen in eigen ploegen. Ik vind niet dat dat per direct het beleid moet worden, ik wil echter wel dat de gedachte blijft leven. Nu wordt te vanzelfsprekend aangenomen dat een verenigingsploeg niet hard genoeg gaat. Ik laat een tegengeluid horen.’

‘Roeiers moeten vanaf het begin

bijgebracht krijgen hoe het op Nereus gaat. Vroeger werd je vanzelfsprekend bij de eerstejaars geplaatst. Redelé skiffte in 1960 op de Spelen in Rome, het jaar erna zat hij op slag van de eerstejaars acht. Nereus was een bekakte tempel destijds. Er was geen sprake van discussie. Jeugdroeier of niet, nieuwe leden namen plaats in de jonge acht. De helft van mijn eerstejaars acht bestond eveneens uit jeugdroeiers.’

‘Roeiers zien Nereus nu soms als een facilitair bedrijf. Een goed voorbeeld hoe het wel moet is eerstejaars roeister Anne van Drumpt. (afgelopen seizoen 1e jaars dames en zilver in de lichte dames dubbelvier op het WK; bs)’

Coachen

‘In ’91 waren mijn kinderen het huis uit. Nadat ik jarenlang weg geweest was, gaf ik Nereus aan wel weer eens wat te willen doen. Dat jaar heb ik de eerstejaars zware acht gecoacht met aan

boord onder anderen Diederik Simon en Victor van der Giessen. Vanaf dat jaar heb ik vrijwel onafgebroken gecoacht op Nereus. Uiteenlopende ploegen zoals een ouderejaars dames groep tot lichte eerstejaars. Dit alles met wisselend succes, niet alles ging even goed.

Het maakt voor mij in principe niet uit welke ploeg ik coach. De uitdaging zit in het beter maken, het beter laten

roeien van een ploeg. Ik wil van een zogezegd takkenbos-viertje een goed geöliede ploeg maken. Het coachen is een esthetische uitdaging. Belangrijk vind ik een ploeg mooi strak, vloeiend te laten roeien’

‘Met eerstejaars ploegen begin ik met ze te leren skiffen. In ’91 hadden we bijvoorbeeld Sussannah Chayes als skiffcoach. Door ze allen direct te leren skiffen krijg je roeiers in plaats van machine-onderdelen.’

‘Ik zie in het coachen geen opvoedkundige taak. Belangrijkste uitgangspunt is voor mij altijd betrouwbaarheid geweest. De betrouwbaarheid dat ik er zal zijn als de roeiers op mij rekenen en dat ik mijn afspraken nakom. Toen ik de ouderejaarsdames groep coachte waaide het een nacht zeer flink. ‘s Ochtends zou om 7 uur op de Bosbaan getraind worden. Rond 6 uur werd rondgebeld door onder andere Christine Vink, dat er eigenlijk niet geroeid kon worden. Ik gaf aan naar de Bosbaan te gaan en daar aangekomen waren slechts enkele van de roeisters ook gekomen, Christine niet. Het bleek dat het allemaal wel meeviel en er kon gewoon gevaren worden. Twee dagen later stormde het ‘s nachts nog harder en kon er echt niet getraind worden. Wie er echter wel stond, stipt om 7 uur, was Christine Vink.’

‘Waar ik als coach niet goed in ben is het afstellen van een boot. Dat laat ik mestal iemand anders doen. Foute beslissingen heb ik genomen bij het selecteren van roeiers. Zo dacht ik in ’91 dat alle roeiers inwisselbaar waren in het team, hetgeen onwaar bleek en een einde maakte aan een lange zegereeks. Ook later heb ik

in het selecteren van roeiers fouten gemaakt. Een paar jaar geleden selecteerde ik voor een lichte vier de verkeerde uit, hij roeide succesvol verder bij de concurrent. Het goed inschatten van het potentieel van een roeier is moeilijk.’

Bloemendal

In 1962 kwam Ruud Stokvis aan op Nereus. Zijn eerstejaars coach was de onlangs overleden Willy Bloemendal: ‘Bloemendal was heel serieus in zijn coaching. Van hem heb ik het belang van betrouwbaarheid overgenomen. Bloemendal stak enorm veel tijd in zijn coaching en besteedde hele zondagen aan ons. Eerst roeien en vervolgens urenlang nabespreken in het koffiehuis aan de overkant. Later kwamen we er achter dat hij nog veel meer deed op die dagen waaronder zijn werk voor de lucht- en ruimtevaart. Voor ons was het natuurlijk dat hij er altijd bij was.’

‘We hadden een grenzeloos vertrouwen in zijn kunnen en kennis. Ik ben er pas laat achter gekomen dat het ongewoon was dat hij geen trainingsschema’s had. Wij wisten niet beter.’

‘Nu zijn roeiers veel kritischer, de tijdsgeest heeft hen veranderd. Het was voor mij een grote schok dit te ontdekken. In het tweede jaar van de acht uit ’91 kozen Simon en Van der Giessen ervoor met de ouderejaars groep van Josy mee te doen en niet met mij en de groep door te gaan. Toen begreep ik dit niet, voor ons zou het maken van een eigen keuze onvoorstelbaar zijn geweest. Dit was voor mij een groot verschil met mijn eigen tijd waar een coach veel meer gezag had.

De jaren zestig en zeventig hebben veel veranderd wat dit betreft. Nu ben ik eraan gewend.’

Simon

‘Diederik is een andere coach dan ik. Hij laat het nog veel meer los. Selecties ziet hij als een vrij maatschappelijk spel. De sterkste roeiers komen uiteindelijk vanzelf boven drijven.’

‘Zijn kracht is hoe hij de afgelopen jaren de eerstejaars ploegen die hij coachte bij elkaar en roeiende gehouden heeft. Hij heeft hiermee een grote groep enthousiaste roeiers gevormd. Er zijn echter geen echte toppers uit voort gekomen, hoogstens Tijs Groot is een eind gekomen. Dat is een manco. Toch is Diederik door wat hij met de eerstejaars weet te doen voor Nereus van onschatbare waarde.’

Tot slot van het gesprek geeft Ruud aan dat hij het magazine een goed platform vindt om de diverse meningen naar voren te brengen. De redactie mag, zijns inziens, best nog wat kritischer zijn dan nu het geval is. «

Ruud verdedigt niet met de meest geavanceerde middelen - Simon over Stokvis

Bastiaan Sorgdrager

‘In ’91 liep ik de afroeperiode op Nereus. Iemand wees mij Ruud Stokvis aan en zei dat hij de Johan Cruyff van het roeien was. Ik wist dat hij de eerstejaars ging coachen en dit was voor mij doorslaggevend om selectie te gaan lopen. Van Johan Cruyff wilde ik wel leren roeien.’

Ruud Stokvis coachte Diederik Simon in zijn eerstejaars zware acht in seizoen 91/92, na een jaar onder coaching van Josy Verdonkschot geroeid te hebben werden Simon en van der Giessen in '93 met Ruud herenigd. In een zeer succesvol jaar onder coaching van Ruud en Iris Schreuder roeiden ze in de twee naar een zilveren blik op de FISU kampioenschappen.

‘Ruud is een boeiende persoonlijkheid met een uitgebreide kijk op sport. Hij heeft humor en is aardig, misschien wel te aardig. In ons eerstejaar gingen we intraining. Ruud zei dat we vanaf dat moment niet te veel mochten roken en niet te veel mochten drinken. Hierop schreeuwde Pieter

Diederik Simon (Foto: ECBC)

Lubbert: ‘NIET roken!’, ‘ok’, zei Ruud, ‘niet roken dan’.

‘Van Ruuds coaching waardeer ik zijn technische benadering. Zijn zogenaamde coaching op het blad. Met name echter heb ik veel geleerd van Ruuds algemene sport benadering. Vanaf het eerste jaar heeft Ruud mijn kijk op sport zeer beïnvloed. Hij heeft een markante blik op wat er gebeurt.’

‘In ons tweede jaar gingen Victor van der Giessen en ik roeien in de ploeg die door Josy gecoached werd. Dit was niet zozeer een gebrek aan vertrouwen in Ruud, het gebeurde ons. Het was eerder het resultaat van een steekspel van coaches. Nereus bestond uit vele coachkampen. Een eilandjes cultuur die nu verleden tijd is. Ruud legde het af tegen onder andere Josy Verdonkschot. Hij beschikte gewoonweg niet over de meest geavanceerde middelen om zijn eilandje te verdedigen.’

‘Ik heb Ruud maar één keer kwaad gezien. In ons eerste jaar roeiden we op zaterdag in Groningen in een volstrekt verkeerde opstelling op. Het gevolg van abominabel weer, organisatorische wantoestanden en vakantiepret. We werden laatste die wedstrijd. Ruud is in blinde woede in zijn auto gesprongen en direct naar huis gereden. De volgende dag mochten we niet meer roeien. We hebben maar surfplanken gehuurd. We waren zo geschrokken van Ruuds kwaadheid, dat we de wedstrijd erna harder roeiden dan ooit tevoren.’ «

Amsteldijk in het kort

Rondje IJsselmeer

Het traditionele Rondje IJsselmeer *odf odw* was dit jaar een ongekend succes. Maar liefst 24 ploegen, ca. 170 mensen volbrachten de 300 km langs Den Oever, Zurich, Urk, Almere Haven en Eindpunt Amsteldijk. Evenals vorig jaar won de ploeg van Skadi.

Heineken Roevierkamp

Op 13 en 14 maart 2004 kleurt de Amstel weer Heineken Groen. Naar alle waarschijnlijkheid gaan dit jaar voor het eerst alle Veteranen door naar de zondag; u kunt dus niet meer worden uitgeschakeld!

H4K Slaapplaatsen

De buitenlandse deelname aan de Heineken Roevierkamp blijft gestaag groeien. Ook komend jaar zal weer menig buitenlandse ploeg slaapplaatsen nodig hebben. Heeft u een slaapplaats voor 2 of meer roeiers,

neem dan contact op met heineken@nereus.nl

NK Indoor

Op 13 december 2003 zal het NK Indoor voor de 14e maal verroeid worden. De roeibaan is dit jaar gewijzigd; de Apollohal is vervuuld voor de Sporthallen Zuid. Ook zal dit jaar voor het eerst op het nieuwe model Ergometer (Model D) geroeid worden.

WK Medailles

Op de Idroscala Regatta Course werden dit jaar de Wereldkampioenschappen verroeid. Door vijf Nereïden werden zilveren medailles behaald: Anne van Drumpt (LD4x), Laura Posthuma en Sarah Siegelaar (D4-) en Ivo Snijders en Gerard van der Linden (LM4-).

Nieuwe Douches

Na jaren is een grote wens van roeiend Nereus in vervulling gegaan: onder de bezielende leiding van

NRC, 12 september 2003

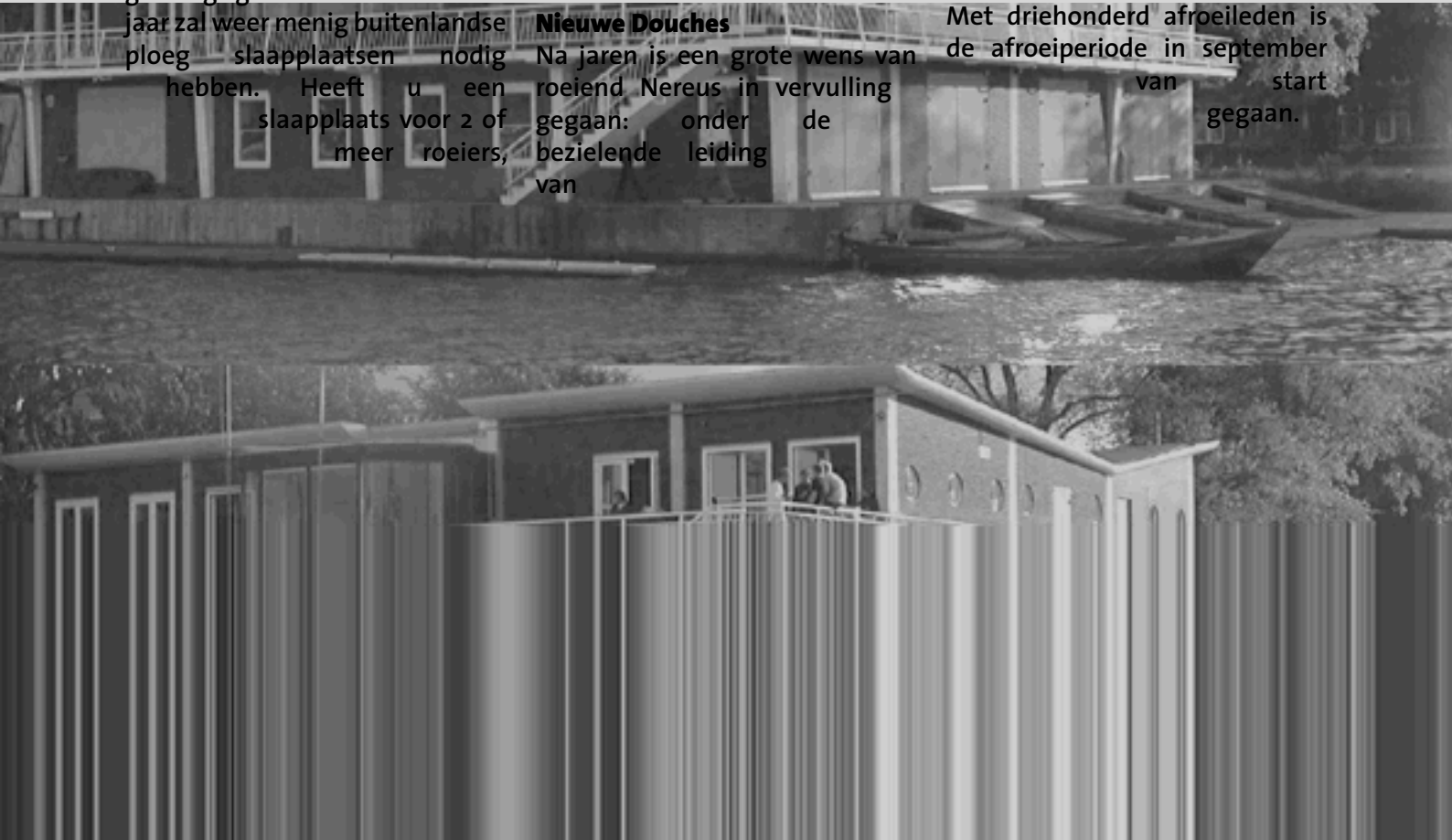
gebouwcommissaris van Dam en aannemer Rob Hendriks zijn er nieuwe douches aangelegd. Deze zijn volledig legionella-proof. Aardig detail is het in Marokkaans tegelwerk uitgevoerd Nereus wapen.

Loodsen Bosbaan

De Loodsen bij de Bosbaan zijn uitgebreid. Nereus en andere verenigingen hebben de beschikking over bijna het dubbele aantal ligplaatsen.

Afroeperiode

Met driehonderd afroeileden is de afroeperiode in september van start gegaan.

Van de Praeses

Martijn Haighton

Geachte Nereïden en geïnteresseerden,
Het afgelopen jaar werd gekenmerkt door vele hoogtepunten, maar helaas ook door een aantal treurige gebeurtenissen. Dit jaar zijn onder andere van ons heen gegaan: onze erevoorzitter Willy Bloemendal, Thetis' erelid Ina Bom en gewaardeerd coach Hajo van Wimersma Greidanus. Dat Nereus een enorm hechte vereniging is blijkt vooral op dit soort gebeurtenissen. Het is goed om te zien dat Nereus zich door deze moeilijke momenten heen slaat en een vangnet kan bieden voor hen die steun nodig hebben. Deze verbondenheid is een van de pijlers waarop de A.S.R. rust.

'Het gaat goed met Nereus', dat is de zin die veel van mijn voorgangers de afgelopen jaren hebben gebruikt en ik kan deze zin hier gerust herhalen. U leest dat dan ook tussen de regels door op talloze andere plaatsen elders in dit magazine.

Nereus lijkt te kunnen ontsnappen aan conjunctuurgolven. Terwijl alle andere roeiverenigingen misschien eens in de zoveel tijd een goede ploeg op het water weten te brengen, vaart Nereus al jaren vooraan. Nereus wint het meest van alle verenigingen (totaal 118 maal dit jaar), organiseert de beste evenementen (Heineken, NK-Indoor en NCN), bezit het mooiste botenhuis en een fantastische vloot.

Er is een gevaar dat men al deze zaken als een vanzelfsprekendheid gaat beschouwen, hetgeen absoluut levensbedreigend is. In feite balanceert Nereus al jaren als een koorddanser op eenzame hoogte en kan een vrije val enkel voorkomen worden door een enorme inzet van hen die de vereniging dierbaar achten. Eén moment van verslapping kan desastreuze gevolgen hebben.

Het doet mij deugd het afgelopen jaar te hebben ondervonden dat er nog altijd velen klaar staan om iets van zichzelf te investeren. Of zij hun betrokkenheid tonen als roeier, coach, bestuurslid, in een van de

vele commissies, als sponsor of als donateur van oud-Nereus, is om het even; allen leveren een belangrijke bijdrage. Met als resultaat: ons fantastische Nereus!

Het mooie aan het rondlopen op deze studentenvereniging is ten eerste dat je een enorme hoeveelheid ervaring opdoet, waar je de rest van je leven wat aan hebt. Het is een (redelijk) overzichtelijk oefenterrein voor de 'echte wereld'. Een zittend bestuur vindt bijvoorbeeld ieder jaar opnieuw het wiel uit en probeert op haar manier de vereniging net weer een beetje beter te maken. Ten tweede: een studenten vereniging leeft, bruist, is in beweging. Er gebeurt altijd wel wat. Ten derde heeft een studentenvereniging een vrij hoge turnover van haar leden. Zo zijn er hele generaties geweest die op achttienjarige leeftijd op Nereus zijn aangekomen en na hun studententijd, een schat aan ervaringen rijker, Nereus weer hebben verlaten.

Ondanks al deze beweging verandert er toch eigenlijk heel weinig. Wanneer ik bijvoorbeeld spreek met oud-leden op de Heineken Roeivierkamp vertellen ze mij dat de sfeer nog precies hetzelfde is als 30 jaar geleden, toen de Heineken nog in de kinderschoenen stond. Nereus behoudt zijn unieke karakter. De

bestuur 2002-2003, v.l.n.r. Nik van Dam (Gebouw),
Gea Gooiker (quaestor), Martijn Haighton (praeses),
Mai Thieme (Wedstrijd), Roelf Jan Duin (ab actis)
Benedikte Meijer (quaestor), Leon Mensink (Toer en
Competitie) en Matthijs Kooiman (Materiaal)

Amstel, het botenhuis, de trainingen, de coach op de kant, de strijd, de wil om te winnen, de overwinninglijsten. Nereus is Nereus. En Nereus moet Nereus blijven.

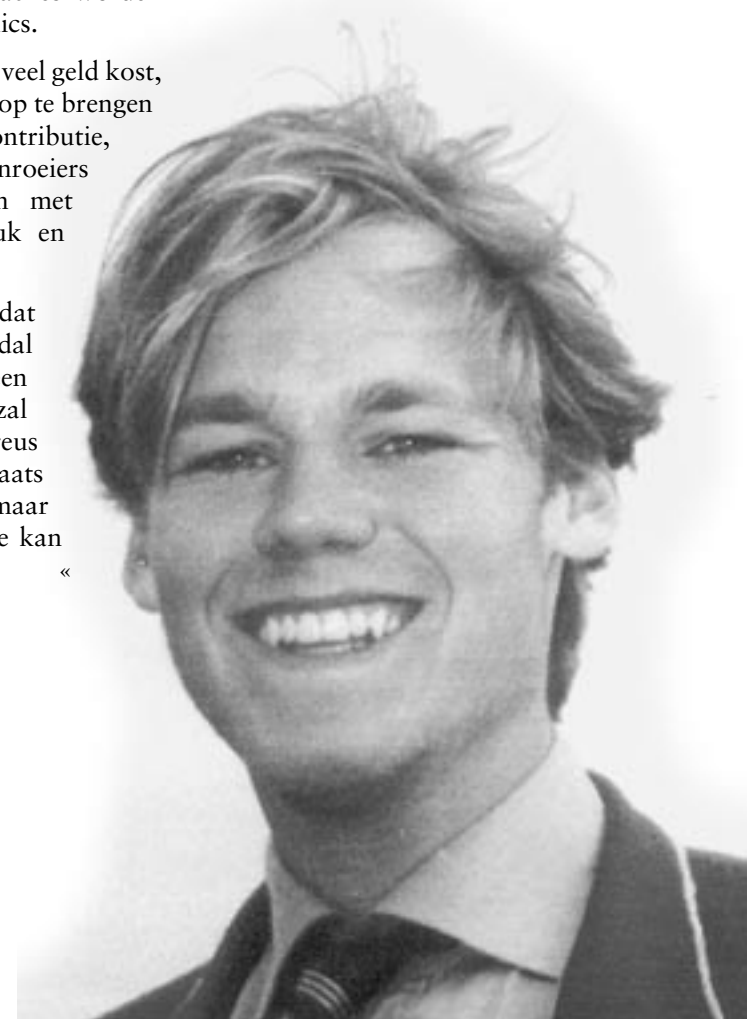
Ook dit jaar proberen wij als bestuur Nereus op een iets hoger plan te krijgen. Speerpunt daarbij is het opzetten van een nieuw fonds. Uit het rendement van het 'Willy Bloemendal Coachfonds' hopen wij in de nabije toekomst een groot deel van de kosten die Nereus maakt aan professionalisering (coaching) te dekken.

Begin jaren '90 heeft Nereus besloten de weg van professionalisering te bewandelen. Stapje voor stapje wordt het Nereïden mogelijk gemaakt om beter en efficiënter te kunnen trainen, hetgeen absoluut nodig is om de top te bereiken. Zo is in 2001 het prachtige krachthonk met airconditioning geopend, waarin ergometers en apparatuur voor krachttraining staan. Tevens is er op Nereus een volgboot, videoapparatuur en een televisie om boottrainingen na afloop te kunnen analyseren. Het is heden ten dage ook niet ongewoon dat roeiers ca. 12 keer per week trainen, vandaar dat het moeilijk is om coaches te vinden voor de hele wedstrijdselectie. Dit terwijl iedereen weet dat de coach een vitale rol speelt in de ontwikkeling van de

roeiers. Er is dan ook op Nereus een begin gemaakt met het betalen van coaches. Het betreft twee ervaren 'coördinatoren', die voornamelijk de jonge coaches coachen, ploegen selecteren, trainingsschema's maken en boten toewijzen. Ook is het niet ondenkbaar dat er in de toekomst bijvoorbeeld een hoofdcoach komt, of dat er bekende coaches worden ingeschakeld voor clinics.

U begrijpt dat dit alles veel geld kost, hetgeen onmogelijk is op te brengen middels louter de contributie, aangezien studentenroeiers al te maken hebben met toenemende studiedruk en krappere beurzen.

Wij hopen dan ook dat het 'Willy Bloemendal Coachfonds' een vliegende start zal maken, zodat Nereus geen pas op de plaats hoeft te maken, maar zich stapje voor stapje kan blijven verbeteren. «

Wedstrijdseizoen 2003

David Heineman

Het was weer een goed jaar voor Nereus. De professionalisering wierp zijn vruchten af, wat resulteerde in een groot aantal overwinningen. Zowel ouderejaars als jongerejaars Nereïden deden duidelijk van zich spreken, het afgelopen seizoen.

Eerstejaars Dames

Het hoogtepunt was natuurlijk de winst op de Varsity. Net als vorig jaar wist het kwartet bestaande uit Gijs Vermeulen, Tijs Groot, Thomas Dirksmeier en Gerard van der Linden, onder leiding van stuurvrouw Mai Thieme de winst naar zich toe te trekken. In de voorwedstrijd werd nipt van Thêta uit Eindhoven verloren. Teruggekomen van de middagrust werd dit echter rechtgezet en de finale werd overtuigend gewonnen, ondanks tegenstand van Okeanos in de eerste helft van de race. Nog nooit werd de Varsity door Nereus tweemaal achtereen door dezelfde ploeg gewonnen. Onder leiding van succescoach Jan Klerks lukte het echter wel. Zowaar een prachtige prestatie, waar nog jaren

met bewondering over gepraat zal worden.

Eerstejaars dames kende een bijzonder goed seizoen. De acht bestaande uit Efi Albisser (st.), Anne van Drumpt, Florentine Beentjes, Marijn Kamp, Roselien van Enst, Rosa Boeschoten, Rachel Tros, Linn Koeman-Levik en Nike Harinck greep, op de Winterwedstrijden na, op elke wedstrijd in het eerstejaarsveld de overwinning. Ook hun ploeggenoten in de vier-met kenden een goed seizoen. De boot met Jacqueline Nijzink (st.), Famke Scheerder, Antoinette Dobbelman, Marije Janssen en Frederique Dormaar, wist net als de acht de overgangs-status te bereiken. Dit deden zij via overwinningen op de Varsity en het weekend van de slotwedstrijden. Voor de toekomst belooft deze groep veel goeds en een groot deel zal komend jaar weer verschijnen op de nationale roeiwateren.

Ook eerstejaars zwaar liet van zich horen. De ploeg, bestaande uit Philippe Witsiers, Melle Brobbel, Reinoud Botman, Sjoerd Lodema, Stan Wouter Admiraal, Frank van

Vorst, Roel Witteman, Manuel Klappe en Judith Valstar (stuur) kwam laat op gang maar wist toch het eerstejaars klasement te winnen. Dit bereikten ze via een mooie apotheose tijdens de Slotwedstrijden, waar directe concurrent voor de eindzege, Orca, ruim verslagen werd.

Eerstejaars licht kende een wisselend seizoen. Begonnen in de achterhoede op het NK Indoorroeien wisten zij een duidelijk stijgende lijn te vinden, resulterend in een overwinning op de Koninklijke. De overige wedstrijden werden niet gewonnen, wel werd altijd voor in de finale meegeroeid. Vele jongens uit deze acht, bestaande uit Jurriën Stiekema, Gijs Helmerhorst, Sander Kuipers, Daniël van Vliet, Dirk Dijkma, Daniel Paarlberg, Klaas Bonsema, Michaël Roling en Els van der Helm (stuur), hebben inmiddels besloten hun roeicarrière voort te zetten, zodat de lichte sectie weer een impuls voorwaarts krijgt.

Hoogtepunt voor de eerstejaars achten was ongetwijfeld de Koninklijke Maas Holland Beker. De laatste drie nummers van het weekend werden door de ASR winnend afgerond. Eerstejaars licht beet de spits af met hun eerste overwinning van het seizoen, vervolgens won eerstejaars dames en uiteindelijk trok eerstejaars zwaar de ISSA beker naar zich toe. Heel Nereus trok naar het erevlot om deze prestatie luister bij te zetten.

Ook de dames-middengroep deed het goed. Deze groep bestond uit

De Oude Vier 2003 wint de Varsity. Slag Gijs Vermeulen, Tijs Groot, f.t. praeses Thomas Dirksmeier, boeg Gerard van der Linen, stuurvrouw Mai Thieme. Coach Jan Klerks niet op foto (foto: Sybrand Treffers)

twee vier-zonders. De snelste vier met Pauline Heijblom, Franca van Hooren, Nienke Kingma en Laura Posthuma voer het hele jaar vooraan in het DSA-veld en roeide op de NK naar een mooi Nereus-record van 6.45.06 min. Het was dan ook niet verwonderlijk dat twee dames uit deze groep een bondsuitzending verdienden in de selectieweek van de KNRB. De tweede vier, volledig bestaande uit tweedejaars dames, kende ook een goed seizoen: vier 2 km wedstrijden werden gewonnen en in combinatie met de eerste vier werden de Heineken en de Head een makkelijke prooi.

Middengroep zwaar kende een wisselend jaar. De talentvolle tweedejaars kwamen niet helemaal tot hun recht in de sterke overgangs en senior-A velden. Wel wezen de ergometertesten uit dat er veel potentie in deze groep roeiers zit. Van de derde- en vierdejaars roeiers deed vooral derdejaars Jan Rog van zich spreken, door in de twee-zonder op de Koninklijke te winnen in een snelle tijd. Zoals elk jaar werd er uit de middengroep een zware acht geformeerd en afgereisd naar Henley. Daar werd traditioneel de Temple Challenge Cup gestart. De acht met Rog, Resink, Hendriks, Baldwin, Coenders, Lensen, Van Dam en Van der Berg presteerde daar erg goed. Het was voor het eerst sinds jaren dat een Nereus-acht de halve finale haalde en met vertrouwen kon de zaterdag tegemoet gezien worden. Helaas werd de acht in deze halve finale uitgeschakeld door Princeton.

Het lichte roeien is al enkele jaren een zorgenkindje van Nereus. De doorstroming van lichte roeiers vanuit het eerste jaar is laag en zo

was er ook dit jaar welgeteld één tweedejaars lichte roeier. De overige ouderejaars lichte roeiers verkozen de skiff, wat nog wel tot een aantal blikken leidde. Zoals het er nu naar uitziet zal een groot deel van de huidige eerstejaars doorgaan, wat hopelijk leidt tot een stabiele groep, zodat er weer vaste vorm gegeven kan worden aan het lichte roeien.

De topgroep roeide als vanouds weer vooraan mee. Een aantal nieuwe mensen meldde zich dit jaar: Nienke Kingma wist zich na een seizoen in de eerder genoemde snelste damesvier te kwalificeren voor een plek in de dames vier-zonder die deelnam aan de WK onder 23 jaar. Zij behaalde daar met haar ploeg een achtste plaats. Uit dezelfde eerder genoemde damesvier wist Laura Posthuma verrassend een plek in de WK dames vier-zonder te bemachtigen. Samen met Sarah Siegelaar, die na een blessure in de skiff acteerde, haalden

zij na een week samen roeien een zilveren medaille in Luzern. Op het WK mochten de dames na een knappe finale opnieuw het zilver in ontvangst nemen.

Het verhaal van Anne van Drumpt is uniek te noemen: na het gehele jaar in de eerstejaars dames acht op slag te hebben geroeid, deed de ex-juniorenroeister mee met de selectieweek. Het hele jaar had ze amper gesculld, maar prompt veroverde ze een plekje in de lichte dames dubbelvier. In Luzern werd zilver gepakt achter Australië. Op het WK werd Australië wel gepakt, maar China moest voor gelaten worden; zilver dus. Als ze door gaat met roeien de komende jaren, kan er al bijna een stoeltje in het vliegtuig naar Peking op haar naam gezet worden.

Marten Bosma kende een wisselend seizoen: na een wat matig jaar in de skiff, veroverde hij een plaatsje in

Eerstejaars Zwaar

Eerstejaars licht wint het eerstejaarsveld op de Koninklijke Holland Beker (foto: ECBC)

Middengroep zwaar op Henley

Theteiden Marit van Eupen en Kirsten van der Kolk winnen de Worldcup LD2x op de Rotsee (foto: Josy Verdonkschot, tevens bondscoach)

De Nationale LH4-, zilver op de WK (van boven met de klok mee: Gerard van der Linden en Ivo Sniijders (Nereus), Karel Dormans en Joeri de Groot (Thêta), Coach Susannah Chayes niet op foto) (foto: Sybrand Treffers)

de lichte mannen dubbelvier. Deze werd op de World Cups tweede in München en vierde in Luzern. Ook op het WK werd een vierde plek gehaald, helaas net buiten de medailles.

Femke Dekker roeide dit jaar in een combinatie dubbeltwee met Okeanos. Op de World Cup van Milaan werd een zevende plek afgedwongen. Op de nationale wedstrijden werd bewezen de beste te zijn en derhalve kon in Luzern gestart worden als voorbereiding op het WK. Hier werd ze negende. Helaas ging het WK slechter en werd ze daar twaalfde.

Coming-man Gijs Vermeulen sloeg voor de tweede keer op rij de winnende Oude Vier voor. Hierna werd hij geselecteerd voor de nieuwgevormde dubbeltwee. Deze dubbel klikte goed en dit betaalde zich uit in een vierde plek op de World Cup in Milaan. In Luzern werd nipt de A-finale gemist. Op het WK in Milaan bleek het veld een stuk sterker geworden. Vermeulen kon met zijn partner geen vuist maken in de herkansing en zo werden zij terugverwezen in het toernooi.

Marit van Eupen en Kirsten van de Kolk hadden elkaar dit seizoen weer gevonden in de lichte dubbeltwee. Onder leiding van coach Verdonkschot werd een nieuwe weg ingeslagen, en niet zonder verdienste: reeds op de eerste World Cup in Milaan werd zilver achter de Duitsers behaald. Tijdens de tweede World Cup herhaalde dit scenario zich, maar was het verschil met de winnaar al kleiner geworden. In Luzern meldden de Duitsers zich af wegens blessureleed, maar verscheen wereldkampioen Australië

ten tonele. Met een prachtige laatste 500 meter in de finale werden die echter teruggewezen en was de gouden plak binnen. Na jaren van hard werken was de ontlading zichtbaar groot, toen ze eindelijk op de prachtige Rotsee het goud naar zich toe trokken. Tevens werd de wereldbekercyclus als beste afgesloten. Vervolgens werd er geëxperimenteerd met een hoogtestage, alvorens ze zich bij de rest van de équipe aansloten richting het WK. Dit verliep minder goed dan gehoopt: met enige moeite werd de finale gehaald, waarin ze helaas als zesde en laatste eindigden.

Tweevoudig Varsitywinnaar Gerard van der Linden zat weer met zijn vertrouwde roeipartner Ivo Sniijders in de lichte dubbeltwee op de eerste World Cup. De daar behaalde negende plek noopte tot veranderingen en besloten werd om de lichte vier-zonder te gaan bemannen. Hierin werd afgereisd naar de World Cup in München, alwaar direct zilver gewonnen werd, vlak achter regerend wereldkampioen Denemarken. In Luzern waren de verwachtingen dan ook hooggespannen, maar na een matige finale werden ze vierde. Op de wereldkampioenschappen werd een erg sterk toernooi gevaren. In de finale werd na een prachtige race de tweede plek behaald. Dit belooft veel moois voor de Olympische Spelen van komend jaar.

Zoals eerder genoemd hadden Bartman en Simon weer besloten te gaan scullen, en wel in de dubbelvier. Op de eerste World Cup leverde dit gelijk een bronzen plak op, achter de wereldkampioen Duitsland en de olympisch kampioen Italië. In Luzern

werd ondanks een matig toernooi toch de finale bereikt. Daar bleek de klasse van deze ploeg en werd zilver gehaald. Vol goede moed werd afgereisd naar het trainingskamp voorafgaande aan het WK. Daar ondervond de ploeg echter het nodige blessureleed. Eenmaal op het WK werden de gevolgen hiervan pas goed duidelijk: achterin de B-finale is niet de plek waar deze mannen thuishoren.

De ploeg die afgelopen jaar het meest in de schijnwerpers heeft gestaan is toch wel de zogenaamde ‘Groningen Acht’ geweest. Zo gedoopt omdat er vier Groningers aan boord zaten, roeide de ploeg nationaal naar enkele successen in zeer snelle tijden. In Luzern verraste de ploeg van onze boeg Nico Mensing van Charante vriend en vijand. In de finale werd een knappe vierde plek behaald. Op het WK werd de voorwedstrijd nog goed gevaren: een tweede plek achter Duitsland, binnen een bootlengte, bood goede perspectieven. De herkansing betekende echter de ondergang en in een slechte race haalde de acht de halve finale niet. Wel werd de C-finale gewonnen.

Het was dus een goed jaar voor Nereus met veel overwinningen. De goede eerste- en tweedejaars waarborgen het niveau voor de komende jaren. Ook de toproeiers presteerden goed. Het WK viel in enkele gevallen echter tegen. Met een goede wintertraining en een goed seizoen kan er echter nog van alles gebeuren in Athene. «

Wedstrijdkalender 2004

januari	?	Amstel Ergo Head	USC (STILOS)	Amsterdam
februari	28-29	FISA Team Cup		Sevilla, Spanje
	28-29	Kurk/Multec	De Schie	Delft
maart	13-14	Heineken Roeivierkamp	Amstel	Amsterdam
	21	Head of the River	Amstel	Amsterdam
april	3	Tweehead	Amstel	Amsterdam
	4	Skiffhead	Amstel	Amsterdam
	11	Varsity	Amsterdam-Rijnkanaal	Houten
	24-25	NK/Randstad Regatta	Bosbaan	Amsterdam
mei	7-9	World Cup		
	8-9	Martini	Watersportbaan	Harkstede
	22-23	Hollandia	Bosbaan	Amsterdam
	28-30	World Cup	Olympische Regatta Strecke	München, Duitsland
juni	4	Thetis sprint	Bosbaan	Amsterdam
	5-6	ARB/NK	Bosbaan	Amsterdam
	13-16	Olympisch Kwalificatie Toernooi	Rotsee	Luzern, Zwitserland
	18-20	Wold Cup	Rotsee	Luzern, Zwitserland
	19-20	ZRB	Beekse Bergen	Tilburg
	30-4	Henley Royal Regatta	Theems	Henly, Engeland
	2	Argo sprint	Bosbaan	Amsterdam
juli	3-4	NSRF Slotwedstrijden	Bosbaan	Amsterdam
	10-11	Koninklijke Holland Beker	Bosbaan	Amsterdam
	25-1	WK Niet-Olympisch		Banyoles, Spanje
	15-22	Olympische Spelen	Schinias ORC	Griekenland
augustus	2-5	World Masters	D.E.H.A. Regatta Strecke	Hamburg, Duitsland
september	?	Universiteits Achten	De Schie	Delft
	?	Amsterdam Masters	Amstel	Amsterdam
	9	Vechtrace	Hardenberg	Salland
	16	Tromp Boat Races	Hilversums Kanaal	Hilversum
	31	November vieren	Amstel	Amsterdam
november	6	Najaarswedstrijden	Bosbaan	Amsterdam
	13-14	Paul Veenemans Prijs		
december	28	Hel van het Noorden	Eemskanaal	Groningen
	6	NK indoorroeien	Sporthallen Zuid	Amsterdam

In memoriam Hajo van Wimersma Greidanus

Pim Vos

26 augustus 1966 – 8 september 2003

Hajo is op 8 september op 37-jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van de ziekte X-ALD. Hajo heeft voor Nereus tussen 1985 en 2002 geroeid, gecoached en is actief geweest in de coachraad. Hajo legde als lichte roeier een ongekend fanatisme aan de dag, geholpen door een lenig, sterk en schijnbaar onoverwinnelijk lichaam. Hetzelfde fanatisme als waarmee hij de gevolgen van zijn ziekte probeerde te bestrijden. De wil om en de kunst van het winnen waren het duidelijkst voor degenen die tijdens de outdoor op respectabele afstand achter Hajo liepen, met zijn blonde krullen dansend als een baken door het donkere Amsterdamse bos. In de boot waren zijn oerkreten op 500 meter voor de finish de inspiratie voor zijn ploeggenoten om het blik binnen te halen.

Als coach begon Hajo, na een avontuur met een lichte dames vier, een beetje onzeker aan het begeleiden van een zware acht, in 1989. Als lichte roeier een gewaagde taak. Hij was rustig en bekwaamde zich snel in het goed beoordelen van de zware halen en het bijschaven van de techniek. Als coach beheerste hij de kunst om individuele roeiers op een zeer persoonlijke, soms wel vaderlijke manier toe te spreken. In een tijd van enkele jaren bouwde hij, later ook met jongere lichte roeiers, een reputatie op als zeer kundige trainer en coach, die de weg naar succes met zelfvertrouwen kon uitstippelen.

In memoriam Ina Bom-Docters van Leeuwen

Jan-Willem Pennink

Op 9 juni 2003 is op 94-jarige leeftijd overleden Ina Bom-Docters van Leeuwen, echtgenote van ons ere-lid Anton Bom.

Vele Nereïden waren naar Bilthoven gekomen om haar een laatste groet te brengen.

Ina en Anton vormden een memorabele twee-eenheid, daarom was het zo goed dat zij samen zo lang van het leven mochten genieten.

De hele oude generaties kennen hen nog van voor de 2e Wereldoorlog in Holland. Daarna volgde een lang Indisch bestaan, gekoppeld aan de onontkoombare ellende van de Japanse bezetting.

Na de oorlog keerde het echtpaar terug naar Nederland, en genoot Nereus de belangstelling van zowel Anton als Ina, beiden actief in Oud-Nereus respectievelijk Oud-Thetis. Vele generaties roeiers en roeisters hebben hen in de periode 1950-1990 leren kennen en van een generatiekloof was nooit sprake.

Ina was een wijze vriendin, heel bescheiden, en het tekent haar dat zij bij de fusie van Thetis en Nereus

Hajo ontwikkelde met zijn omgeving ook een duidelijke visie over de aanpak van het roeien op Nereus. In en buiten de coachraad benutte hij zijn invloed om het coach-beleid aan de veranderende omstandigheden rond de eeuwwisseling aan te passen.

Hajo's hart lag duidelijk in het roeien, met als onderliggende drijfveer de ontwikkeling van talent. En natuurlijk was ook de uiteindelijke prestatie van groot belang. Hij heeft dan ook jonge roeiers tot grote hoogte weten te brengen en er staan achtenswaardige overwinningen achter zijn naam. Geen wonder dat er in mei van dit jaar een prachtig nieuw schip in de vloot van de A.S.R. naar Hajo is vernoemd en door hem is gedoopt. Velen hebben op die dag kunnen meemaken hoe intens trots hij op die boot was.

Degenen die hem kennen weten dat Hajo het verliezen van een wedstrijd werkelijk verschrikkelijk vond. Hij heeft echter het verliezen van zijn eigen lichaam omschreven als 'De ultieme nederlaag', waar hij zich na een harde strijd bij neer moest leggen. «

vastomlijnde ideeën had over de personele bezetting van de nieuwe oud-leden vereniging. Twee bij voorkeur jongere leden van Thetis zouden moeten toetreden tot het nieuwe bestuur, en alle oudere leden inclusief zichzelf zouden aftreden. Vooruitkijken en niet terugvallen op de oude gevestigde orde, was haar credo.

Anton en Ina, maar Ina in het bijzonder genoten grote faam door hun gastvrijheid.

Elk nieuw bestuur was welkom in Naarden en de Oude Vier werd jaarlijks uitgenodigd voor de rijstafel.

De laatste toespraak van Ina staat ons nog levendig voor de geest.

Zij overhandigde aan het Nereus-bestuur de roei-blikken van Anton - hij was toen helaas ziek - die als door een wonder de oorlog hadden overleefd. Zij deed dat heel helder en met veel humor.

Nereus heeft een inspirerende en opgewekte vriendin verloren en wij wensen Anton veel sterkte in de ongetwijfeld moeilijke tijd die voor hem ligt «

In memoriam Hein Verhoeff

Evert Constandse

De slag van onze winnende Oude Vier 1953, Hein – iedereen noemde hem Toon – Verhoeff is in april 2003 overleden. Hij kwam aan in 1950 en leerde roeien in de catacomben. Een groot verschil met de accommodaties van het fameuze Harrow, waar hij op school had gezeten.

Het kampioenschap in de vier-met en de Varsity waren de hoogtepunten van zijn roeicarrière met vreemd genoeg slechts zes blikken. De Varsity van 1953 was legendarisch ruig waarbij de favorieten kansloos verloren en Nereus verrassend winnaar werd. Dit niet in de laatste plaats

door de trainingspakken te gebruiken als dempers voor de golven die ook binnen de boot klotsten.

Over deze overwinning is slechts het volgende geschreven: 'Uit de B-acht van het vorig jaar selecteerde Bloemendal vier reuzen, die hij op de juiste dag in grootse vorm had gebracht. Een nieuwe Varsity-zege was het resultaat.' Het was de eerste oude-vieroverwinning van Bloemendal als coach, met reuzenhalen tot stand gekomen in een tempo zo laag als Bloemendal-ploegen nimmer meer zouden laten zien, dit alles onder aanvoering van de reuze(n)slag Toon Verhoeff. «

In memoriam Sven Glazenburg

Evert Constandse

Eind september overleed Sven Glazenburg. Hij kwam in 1939 aan en werd geselecteerd als boeg van de eerstejaars acht, de eerste ooit door Willy Bloemendal gecoacht. Niet alleen dankzij zijn coach, maar ook door zijn mentaliteit – bescheiden voor zichzelf, maar alles voor de ploeg – leek een succesvolle roeicarrière in het verschiet te liggen. Zoals voor velen van zijn generatie werd dit vooruitzicht bruut verstoord.

Hij was ab actis van het bestuur dat Nereus door de oorlog leidde. Met Harry Lim speelde hij een belangrijke

rol bij het evacueren van de vloot naar het Ignatius en het Zaansche Veem. Als Didonees maakte hij het mogelijk dat de Nereus-dies in 1944 op zijn dispuutshuis werd gehouden.

Glazenburg behaalde zes blikken waaronder de ISSA-beker en het Kampioenschap in de acht. Zijn grootste succes was het winnen van de 'surrogaat Varsity' (het Njord lustrum) in november 1945. Deze overwinning betekende voor Nereus het hoopgevend signaal tot een nieuwe start. «

In memoriam Erick van Slooten

Evert Constandse

Begin juli kwam het bericht dat Oud-Nereïd Erick van Slooten was overleden. Aangekomen in 1953 behoorde hij tot de roeiers uit de periode waarin Nereus zo sterk groeide in aantallen ploegen en overwinningen.

Zijn belangrijkste successen haalde hij in de Jonge Acht in Luzern en in de Brussels Treaty Cup. Hij werd Nederlands kampioen in de acht en, na een jaar onderbreking voor de NIA-commissie, in de vier-zonder. Deelname aan de Europese Kampioenschappen kon om studieredenen van een ploeggenoot niet doorgaan.

Hij behaalde het voor die tijd respectabele aantal van achttien overwinningen. Als roeier wordt hij herinnerd als de oerdegelijke en betrouwbare motor van het middenschip, die zijn ploeggenoten nooit teleurstelde.

Toen hij, pas enkele jaren geleden, zijn succesvolle carrière als advocaat afsloot, heeft hij het roeien weer opgepakt. Helaas heeft hij daar maar kort van kunnen genieten. «

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor haar oud-leden en sponsors. Het komt thans één keer per jaar uit.

Redactie

David Heineman, Arie Mijnlieff, Paul Koper, Bastiaan Sorgdrager, Gijs Hoen

Gastredacteurs

Irene Wolfs, Rosa Boeschoten, Pim Vos, Jaap Ellerbroek, Evert Constandse, Jan-Willem Pennink

Vormgeving

Tako Bruinsma / DZGN
David Heineman

Druk

Mebo Print, Amsterdam
Oplage 1500 stuks

Amsterdamsche Studenten
Roeivereniging ‘Nereus’
Amsteldijk 130a
1079 RT Amsterdam
020 679 7117
bestuur@nereus.nl
www.nereus.nl

Oud-Nereus

bestuur

Jaap Ellerbroek / 020-4966151
(voorzitter)
Hans Kelderman / 020-6760355
(secr.peningmeester)
Wim Blaisse / 070-5114245
Evert Constandse / 035-5317565
Jaap Hulshof / 070-5178084
Hans Kelderman / 020-6760355
Anita Meiland / 020-4634270
Jan Willem Pennink / 020-4963198
Kees Jan Ponsen / 020-4968930
Myriam Steenman / 035-6229272
Christine Vink / 020-7706796

Correspondentie-adres:

Entrepotdok 141
1018 AD Amsterdam

Bankrekening:
195789 (Postbank)

100+ fonds bestuur
Evert Constandse / 035-5317565
Ernst Veenemans / 035-5383166

Correspondentie-adres

Raboes 11
1251 AK Laren (NH)

Bankrekening :

49.05.81.862(ABN/AMRO)

Nieuws van Oud-Nereus

Varsity

Het Varsitycomité had dit jaar de VIP-boot ter beschikking gesteld voor de reünisten van de KNSRB-verenigingen. Zo kon een aantal Oud-Nereïden van dichtbij op comfortabele wijze de glorieuze overwinning van de Oude Vier meevieren.

Voor herhaling vatbaar!

Oudledenborrel in 2004

Zoals bekend, is dit seizoen de vernieuwde Bosbaan weer in gebruik genomen.

Dit jaar vonden nog niet de wedstrijden van de Koninklijke plaats, maar wel weer die van de Holland-beker. Helaas is de tribune in het kader van de verbouwing (voorgoed?) gesneuveld, maar het bestuur van de Holland-beker is voornemens om jaarlijkse de reünisten van de diverse verenigingen toch weer naar de Bosbaan te lokken.

Dit jaar was er al een informele en geslaagde ‘try-out’ in een aantal tenten op het tribuneterrein en het ziet er naar uit dat we volgende jaar dus weer onze jaarlijkse borrel op de Bosbaan kunnen en zullen hervatten.

Samenstelling van het bestuur.

Evert Constandse heeft bij de vergadering van het bestuur van Oud-Nereus op 28 april j.l. zijn functie van secretaris-penningmeester overgedragen aan Hans Kelderman. Na ruim 30 jaar was hij van mening dat een ‘oudere jongere’ de fakkel eens moest overnemen, en het bestuur respecteerte deze wens.

Vanzelfsprekend zijn we Evert buitengewoon veel dank verschuldigd voor alle energie die hij door de jaren heen aan Oud-Nereus heeft geschonken. Het feit dat we verreweg de grootste en actiefste oud-ledenvereniging hebben van roeiend Nederland is hiervan een tastbaar bewijs.

Gelukkig mogen we hem in het bestuur behouden om zo nu en dan nog eens van zijn inzet te kunnen profiteren, want bijvoorbeeld de geslaagde bijeenkomst op 3 mei j.l. (zie hierboven) was voor een belangrijk deel aan hem te danken.

Jacob Caron moest ons helaas berichten dat hij zich terug wilde trekken uit het bestuur, omdat hij door zijn werk te weinig tijd meer beschikbaar heeft om Oud-Nereus zinvol van dienst te kunnen zijn. Ook aan hem onze dank voor zijn inbreng in het bestuur.

Gebouwlustrum: 50 jaar Amsteldijk 130a

Jaap Ellerbroek

Op 9 mei van dit jaar was het 50 jaar geleden dat het huidige botenhuis in 1953 officieel in gebruik werd gesteld. Het Nereusbestuur had het initiatief genomen om dit te vieren en zo vond op 3 mei j.l. een heel bijzonder samenzijn plaats op het botenhuis.

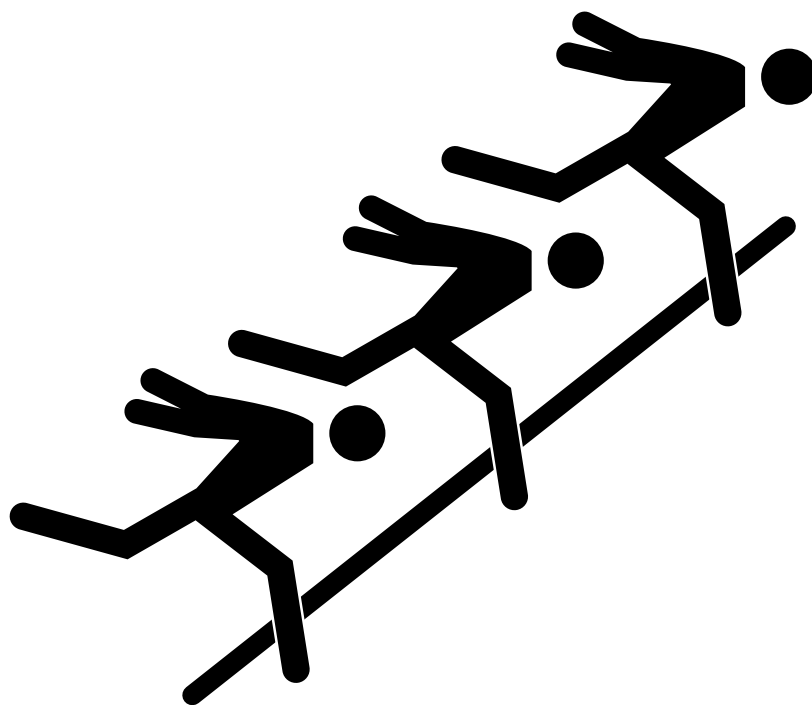
Evert Constandse was in het adressenbestand van Oud-Nereus gedoken en erin geslaagd om via een intensieve telefooncampagne een flink aantal mensen bij elkaar te krijgen, die destijds bij de bouw waren betrokken of er bestuurlijk of anderszins mee te maken hadden gehad. Zo was Ton Vreede (1948), destijds belangrijk lid van de herbouwcommissie, speciaal uit de USA overgekomen.

Gevoegd bij een aantal jongere reünisten en huidige Nereusleden, vormden zij een uniek decor voor een gedenkwaardige bijeenkomst.

Ons lid van verdienste Joan van der Waals (1937) schetste op indrukwekkende wijze de aanloop naar de bouw, met name de dramatische oorlogsperiode, die tot de afbraak van het vorige botenhuis had geleid. Ook Han Heijenbrock (1948), die destijds als praeses van Nereus de officiële opening mocht verrichten, stond nog even stil bij deze gedenkwaardige gebeurtenis in de historie van Nereus.

Ter gelegenheid van de bijeenkomst was door een aantal Nereïden een prachtige fototentoonstelling in het krachthonk georganiseerd.

Winnen doe je **niet** alleen.

Bij Ernst & Young is winnen een kwestie
van teamsport. Want met een team sta je
sterker dan alleen. Zeker als dat team
bestaat uit slimme en gedreven mensen,
die elkaar op alle terreinen ondersteunen.
Hoogste tijd om te scoren. Kijk op www.ey.nl.

